

РЕШЕНИЕ

№ 28359

гр. София, 29.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6561** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на А. А. К., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] – непридружен непълнолетен, представляван от назначения от НБПП адв. Т. И., срещу Решение № 6999 от 13.06.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Наведени са доводи, че административният орган неправилно и в противоречие с материалния закон, е направил заключение за трета сигурна държава по смисъла на пар. 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Позовава се на чл. 39, пар 2 от Директива 2013/32/ЕС. Счита, че административният орган неправилно е приел, че за жалбоподателя Турция е сигурна държава, не била отчетена опасността от връщане на сирийците. Оспорва приетото за мълчалив отказ, тъй като такъв не съществувал като правно положение, законът не допускал самоволното напускане на РПЦ от чужденеца да се тълкува като израз на конклюдентни действия за нежеланието му да получи закрила. Ответникът не отричал, че спрямо оспорвания са налице предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ, както и, че липсват отрицателните

предпоставки по чл.12, ал.1 и ал.2 ЗУБ, то следвало да му се предостави закрила. Противното би означавало да бъде върнато в държавата си по произход, където доказано съществувал риск за живота му. Излага аргументи за най-добрия интерес на детето, който счита, че в този случай не е отчетен. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба, иска се съдът да постанови отмяна на решението и върне преписката за ново произнасяне по молбата за закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Т. И., който заяви, че няма данни, че жалбоподателя е в България. Позова се на решение от 04.10.2024г. по преюдициално дело С-134/23 – по преюдициално запитване на гръцки съд по аналогичен казус. Заяви, че престоят на жалбоподателя в Турция е бил незаконен, не е лице, което е кандидатствало за убежище там. Направи искане съдът да задължи Дирекция „Миграция“ да представи справки дали има обратно приети от Република Турция лица по силата на сключеното споразумение между двете страни. По същество претендира основателност на жалбата. Акцентира, че Турция не е трета сигурна страна, не била направена преценка за връзката му с Турция. Никога не е бил бежанец там. Преценката за трета сигурна страна следвало да се направи на един по ранен етап., последица от това е недопускане на молбата като явно неоснователна, не следвало да се разглежда по същество, позовава се на отправено преюдициално запитване от 19-ти състав на съда, но отговор на този въпрос бил даден с решение на СЕС от 2020 г. по унгарско дело (Решение на Съда (голям състав) от 14 май 2020г. по съединени дела С-924/19 и С-925/19, FMS и други; SA и други). Не прави искане за спиране на съдебното производство. Иска също от съда да има предвид, че чужденецът е показал незаинтересованост спрямо производството по международна закрила, той е напуснал самоволно и е с неизвестен адрес – категорични факти, но не представлявали конклюдентни действия по оттегляне на молбата за международна закрила. Действително оспорващият бил с неизвестен адрес, органът можел да прекрати производството. Касаело се за непълнолетно лице, в административния акт не била направена преценка за неговия най-висш интерес.

Ответникът- председателят на ДАБ чрез юрк. Х., иска от съда да отхвърли жалбата, претендира, че решението е правилно и законосъобразно. В хода на административното производство било установено, че лицето е пребивавало на територията на Турция за период от 3 години заедно със своята майка, четири братя и една сестра, същият е бил зает в земеделието. Административният орган счита, че не са налице предпоставките по чл. 8 и чл.9 ЗУБ, тъй като Турция се счита за трета сигурна държава.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № ОК-13-2236/02.11.2023 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от А. А. К., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С. арабин по народност, мюсюлманин сунит, неженен, личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ.

От административния орган е прието, че А. А. К. е неприружен непълнолетен съгласно пар.1, т.4 от ДР на ЗУБ. В хода на административното производство сирийският гражданин е представляван от адвокат, назначен от НБПП. Както и от социален работник от отдел Закрила на детето, назначен със заповед на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ по местоживееене. С решение№31 98/13.11.2023г. на председателя на Националното бюро за правна помощ, на основание чл.25, ал.1 и ал.3, т.2 и т.3 ЗУБ, на непълнолетното лице е назначен и същото представлявано ефективно в производството по молбата му за закрила от адв. Т. И., както и пред съда. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език. Съставена е Евродак дактилоскопна карта, а писмо от 07.11..2023 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-750 от 05.01.2024 г. директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 17.05.2024 г. интервю, обективизирано в Протокол с рег. № 15174/01.12.2023г., в присъствието на адвоката и преводач, са потвърдени данните при регистрацията на лицето, можел да представи единствено копие от семейна книжка и до една седмица. Жалбоподателят заявява, че е напуснал страната си по произход през 2020г. нелегално за Р.Турция, със семейството му без баща му. Там е живял до 2023 г., като заедно с група от 11 души с помощта на трафикант, през зелена граница, напуснал Турция. Посочва, че в Турция сирийците са депортирани обратно в С., тогава неговите родители решили да го изпратят в България за да може да направи събиране на семейството и да ги доведе в България. В Турция не е бил регистриран, работел като общ работник в земеделието и нелегално срещу заплащане, не е посещавал училище.

Жалбоподателят е посочил още, че семейството му е взело решение да напусне С. заради войната, също семейството му взело решение той да дойде от Турция за България. Споделя, че баща му е в С., в [населено място] в момента, защото има втора жена там, а неговата майка е в Турция в [населено място].Имал брат, женен в Турция, брат, който имал предоставена закрила в Германия. , а също и брат неженен, който живеел в Турция. Имал и сестри, две от които омъжени и живеели в С. и една в Турция ,също омъжена. Изрично заявява, че иска да се събере в България с майка му и брат на 18 г. Заявил е, че в С. не е имал проблемно в Турция имал, турците мразели сирийците разказва, че на улицата го спрели двама, и след като казал, че е сириец, започнали да го бият и обиждат, но не се оплакал на никой, ако отидел в полицията, ще го бият и депортират.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрива с войната в държавата си по произход. Допълва, че с властите в страната си по произход не е имал проблеми заради етническата си принадлежности изповядваната от него религия. Не е членувал в политически партии или организации, не е бил арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход. Обсъдено е, че не е

представена по указанията семейна книжка, а според докладната записка от 22.12.2023г., е напуснал РПЦ С. и от 20.12.2023г. е в неизвестност.

По отношение наличието на основание по чл.8 ЗУБ и признаване на молителя за бежанец, органът е дал отрицателен отговор. В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № ЦУ-1841/01.04.2024 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийска Арабска Република е направен извод, че самото му присъствие на територията на С., е основание по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ да му бъде предоставен хуманитарен статут, но на основание чл. 75, ал.2 ЗУБ,- задължението да бъдат преценени всички обстоятелства, свързани с личното положение, е взето предвид, и данните за Турция, където живял близо 3 години в [населено място] и към момента живеят майка му, четирима братя и една сестра.

Като е взел предвид легалната дефиниция по пар.1, т.9 ДР ЗУБ, органът е изложил съображения, че Турция е трета сигурна държава въз основа на анализ на установеното законодателство в Турция по отношение на сирийските бежанци, в това число и въз основа на Решение № 247 / 03. април 2024г. на МС на РБ, според което Турция е трета сигурна страна. Случаят е разгледан и като проява на незаинтересованост и бездействие от страна на молителя тъй като самоволно е напуснал РПЦ, а като променил адреса си без да уведоми ДАБ – МС, отказва да съдейства на длъжностни лица за изясняване на обстоятелствата, свързани с неговата молба, действията му са квалифицирани като мълчалив отказ да му бъде предоставена закрила.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за

предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му по произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Като е съобразил проведеното с молителя интервю, административния орган е формирал извод, че от изложената бежанска история не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си по произход поради опасност от тежки посегателства. В тази връзка е приел, че не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от

ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко, унижително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Спрямо търсеция закрила не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Административният орган е извършил и преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкуваното решение и по-конкретно, тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“, условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя.

Преценката за Турция като трета сигурна страна, съгласно § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, както и Решение №247/03.04.2024г., на МС на РБ, са споделими изводите на органа, че молителят идва от трета сигурна държава. От проведеното му интервю, може да бъде достигнато до извод, че жалбоподателя е живял в Турция продължителен период от време, в безопасност и без риск за сигурността, съществувала е законова възможност да се регистрира пред турските служби и съответно да легализира престоя си там, което той е и направил. Причината, поради която е напуснал Турция е решение на семейството му и намерението му да се съберат да живеят в Република България, поради което чрез трафикант е изплатен тук. Такива цели и средства са извън приложното поле на системата за предоставяне на международна закрила, която не може да се ползва като средство за осигуряване на право на пребиваване на молителя и на членове на семейството му като единствена цел.

Действително молителят не е съдействал на органите на ДАБ да изяснят всички относими към него факти, в това число по твърдението му, че може да представи семейна книжка, с оглед за установяване на данни за семейството му и предоставен статут на негов роднина от друга държава-членка.

Статут по ЗУБ може да бъде предоставен само на лица, които действително пребивават на територията на страната, поради това са относими и обстоятелствата, че молителят е в неизвестност от 20.12.2023г. Тази неизвестност е продължила и към момента на устните състезания. Тезата на адвоката, че такива обстоятелства са неотнормирани, би означавало като последица да бъде предоставянето на статут и на лица в неизвестност, т.е. на отсъстващи лица, което ще бъде в противоречие с националния Закон за лицата и семейството, конкретно предвиденото за лицата, които се намират в ситуация на безвестно отсъствие и произтичащите от това правни последици. Правото на международна закрила е лично право, друго лице вместо отсъстващия не може да го упражнява. Ето защо, при отсъствието му, в това число почти година към датата на устните състезания по делото, е поставено под въпрос съществуването на субекта, който да бъде носител на посоченото лично право. По тези съображения, и на основание принципа в Конституцията за равенство пред закона, обстоятелството, че молителят е в неизвестност, е изцяло относимо и правилно съобразено като такова в мотивите на оспореното решение. Тъй като лицето отсъства и не съдейства, то във връзка с преценка за Турция като трета сигурна страна и цитираната съдебна практика по преюдицирано дело С-134/2023 на СЕС, данни за връзката на молителя с нея, както и възможността да се завърне там или където и да е, не могат да бъдат установени.

Като е разгледал по същество жалбата, вместо да се произнесе само по допустимостта на основание че молителят идва от Турция - трета сигурна страна, органът също е постановил законосъобразен акт. Посоченото е в съответствие със съдебната практика на Съда на ЕС Решение от 14 май 2020г. по съединени дела C1924/19 и C-925/19, конкретно отговора по т.2 от диспозитива - чл.33 от директива 2013/32/ЕС не допуска национална правна уредба, която позволява да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила ,с мотива , че кандидатът е пристигнал на територията на съответната държава-членка от страна, в която не е изложен на преследване и опасност от тежки посегателства, по смисъла на националната разпоредба за транспониране на чл.15 от директива 2002/95 или в която е гарантирана достатъчна степен на закрила.

На основание изложеното, с оспореното решение правилно е постановен отказ да се предостави международна закрила на оспорващия както на основание чл.8, така и на основанията по чл.9 ЗУБ. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. **Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 12-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. К., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 6999 от 13.06.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: